

[Kai Moltke.]

behandling — altså lånegrænserne og de sociale selskabers stilling.

Endvidere har både det sidste nummer af bladet Boligen og den højtærede boligminister gjort mig noget nysgerrig med hensyn til virkningerne af den kommende lov. Det er jo nemlig ikke ligegyldigt, hvordan denne lov udformes, og jeg må som en kompliment til de folk, der har haft med udarbejdelsen at gøre, sige, at jeg aldrig i mit liv er stødt på sådan en omgang juridisk tågesnak som § 53 i lovforslaget. Det er en ting, som jeg også vil bede danskkyndige om at se på i det udvalg, som bliver nedsat. Men her støder vi jo også på andre problemer. I sidste nummer af bladet Boligen siges det, at man jo kan risikere, at man gennem sådanne bestemmelser vil bringe kapital fra det grå eller sorte kapitalmarked ind som de yderste penge i prioriteringen af husene. Nu er der vel ingen, der kan have regeringen mistænkt for at nære ønske om at skabe en ny og indbringende forretning for den grå eller sorte kapital her i landet. Derfor læste jeg også med glæde, at den højtærede boligminister havde reserveret dette spørgsmål til en positiv udvalgsindsats. Der står jo nemlig i den højtærede boligministers fremsættelsestale — det findes i Folketingstidende 1963-64, sp. 831 — følgende om dette punkt:

„I udvalget vil der formentlig også blive lejlighed til at drøfte planerne om visse begrænsninger, for så vidt angår de højt forrentede lån og kontantlån, hvorved man i nogen grad vil kunne frigøre sig for virkningerne af bruttolånsordningen. Det må sikres, at man ikke ved at gå over til sådanne låneformer, der har lavere kurstab, kan komme uden om det krav til større eget indskud, der ligger i bruttoordningen.“

Ja, jeg må sige, at jeg er nysgerrig, for der står, så vidt jeg kan se, ikke noget som helst i loven, som blot antyder, hvordan man skal nå frem til en sådan historie, og det bør vist dog alligevel formuleres, før vi går i gang med det. Men jeg skal beherske min nysgerrighed her og vente, til vi kan få en redegørelse for de planer, den højtærede boligminister har på disse områder.

Som det sidste punkt kun endnu en gang spørgsmålet om hele tilskudsordningen til

de mindre- og mindstbemidlede. Jeg er enig med den ærede ordfører for socialdemokratiet i, at en gradueret ordning, en bedre ordning, er blevet en nødvendighed, hvad man ikke mindst kender til fra diskussionerne i Københavns kommune og i andre kommuner landet over. Vi har jo faktisk bestemmelser om grænser i denne lov, som både gør det juridisk og socialt umuligt at administrere forsvarligt ud fra lovens nuværende bestemmelser. Det er noget, som skal rettes, og når det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen nu taler om en ønskeddel, vil jeg bede ham om i det nedsatte udvalg at lægge sine konkrete planer på bordet i erkendelsen af, at han i en sådan retfærdig regulering aldrig nogen sinde vil savne støtte fra vor side til forbedringer på disse områder.

Rimstad: Ved den første gennemgang af den højtærede ministers lovforslag studser man over, hvor lidt selve forslaget har at gøre med den sag, vi drøfter her i dag. Det, vi taler om, er jo de foranstaltninger, et flertal allerede har givet ministeren bemyndigelse til at træffe. Det, vi skal lovgive om, er kun mere eller mindre perifere virkninger af foranstaltningerne, virkninger, som nødvendigvis skal bringes i lovsform, for at disse foranstaltninger kan få den efter regeringens mening påkrævede sociale understregning. Det er efter mit partis opfattelse en akavet måde at gå til et lovgivningsarbejde på. Vi finder ikke, at metoden er befordrende for den respekt, der ude i befolkningen bør stå om det lovgivende ting, og årsagen er naturligvis de bemyndigelser, som ministeren allerede har sikret sig.

Jeg vil benytte denne lejlighed til at fremhæve, at mit parti flere gange tidligere har talt imod bemyndigelser og fremhævet, at de, når de overdrives, virker uheldigt på folkestyrets anseelse. Vi har et meget tydeligt eksempel herpå i regeringens oplæg i denne sag; men oplægget kan vi ikke ændre, og jeg vil da tage foranstaltningerne først.

Jeg vil begynde med at sige, at regeringen efter vor opfattelse — som det synes med hensigt — tager aldeles forkert fat på behandlingen af det indviklede og snart berygtede boligspørgsmål ved at dele problemet op i to dele, hvoraf den første drejer